

Lê Đức Thúc ăn, cả nước nhục

Ngô Nhân Dụng Tuesday, January 25, 2011

Ông Lê Đức Thúc bỗng dưng nổi tiếng. Các tờ báo ở Úc Châu (Australia) đang nêu tên ông. Kể từ bây giờ khắp thế giới phải biết tên ông, và biết chuyện con ông đã được cấp học bổng đi duì mài kính sử ở Đại Học Durham bên Anh Quốc. Nhiều người Việt Nam đang ở Úc cảm thấy nhục khi bạn bè hỏi về chuyện này.

Nhưng ở Việt Nam thì ông Lê Đức Thúc đã nổi tiếng từ lâu. Năm 2006 ông đã nổi tiếng vì xin “trả lại” một ngôi nhà mặt tiền cho nhà nước, và được chấp thuận ngay. Ông có gốc lớn; từng là “trợ lý” cho Tổng Bí Thư Đỗ Mười, trước khi lên làm thống đốc Ngân Hàng Nhà Nước Việt Nam từ năm 1999, kế vị ông Nguyễn Tấn Dũng (chuyện có thật, ông Nguyễn Tấn Dũng cũng từng làm thống đốc Ngân Hàng Trung Ương nước Việt Nam Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa). Đến năm 2007 ông mới mất chức thống đốc nhưng sang tháng 3 năm sau, ông lại được Thủ Tướng Nguyễn Tấn Dũng bổ nhiệm làm chủ tịch Ủy Ban Giám Sát Tài Chính Quốc Gia, chức to hơn nhưng phần ăn uống bị giảm.

Ông Lê Đức Thúc là một ủy viên Trung Ương Đảng hai khóa, đến khóa 11 này thì ngưng, cho nên không bị sóng gió xô đẩy trong cuộc tranh hùng giữa Tư Sang và Ba Dũng trước đại hội đảng. Nhưng ông Thúc từng được hưởng rất nhiều quả thực trong thời gian ông Dũng làm thủ tướng. Đầu năm 2005, theo một nghị định của chính phủ, ông được mua “hóa giá” một ngôi nhà trên đường Lý Thái Tổ, Hà Nội. (Hóa giá là thủ đoạn biến của công thành của tư theo định hướng xã hội chủ nghĩa). Nhà mặt tiền, diện tích đất gần 80 mét vuông. Các thủ tục hành chính về nhà đất vốn rất rắc rối, phiền phức luôn luôn kéo dài (để cho các quan chức có đủ thời gian nhận quà bánh). Hiện nay hàng triệu người Việt Nam đã sống hàng chục năm trong ngôi nhà mình dựng lên nhưng vẫn không được “cấp sổ đỏ,” tức là chưa được nhà nước công nhận quyền sở hữu, nếu chưa làm đủ những “thủ tục đầu tiên.” Nhưng đối với ông Thúc thì thời gian hóa giá lại chạy quá nhanh. Ngôi nhà này thuộc sở hữu của chính phủ; cho nên trước hết “nhà nước” phải bàn giao căn nhà cho Sở Tài Nguyên Môi Trường Nhà Đất Hà Nội; sau đó họ mới đem “hóa giá” cho ông Thúc. Từ lúc đầu cho đến khi ông Thúc được “cấp sổ đỏ” chỉ trong vòng 40 ngày. Không những nhanh, lại còn bán rẻ nữa. Giá trị thị trường ngôi nhà có thể lên đến hàng chục tỷ đồng nhưng được định giá khoảng 600 triệu đồng; rồi lại được hưởng nhiều khoản miễn giảm cho nên ông Thúc chỉ phải móc túi trả 476 triệu đồng thôi. Tất cả đều theo định hướng xã hội chủ nghĩa cả.

Ở đời phàm ăn miếng to quá và nuốt vội quá thì thế nào cũng bị nghẹn. Nhân lúc có bàn tay bên trong xùy cho báo chí tung tin vụ Chủ Tịch Thành Phố Hà Nội Hoàng Văn Nghiên bị tố về chuyện mua nhà hóa giá, người ta cũng đem ngôi nhà của ông Lê Đức Thúc ra bàn. Nuốt chưa được hai năm, Lê Đức Thúc phải nhả, xin trả lại ngôi nhà Lý Thái Tổ để dùng làm công

sở như cũ! (Ông Hoàng Văn Nghiên vốn đã nổi tiếng ở Hà Nội ngang với ông Nguyễn Phú Trọng; qua câu đồng dao cũ: Giàu như Phú, Lú như Trọng, Lật lọng như Nghiên,...)

Nếu chỉ có chuyện nhà đất thì ông Ủy viên Trung Ương Đảng Lê Đức Thúc cũng chỉ nổi tiếng trong cái chuồng gà quanh quần ở Hà Nội mà thôi. Từ hôm Chủ Nhật vừa rồi, ông Thúc lại nổi danh quốc tế. Nhiều người biết tiếng ông, từ Úc qua Thụy Sĩ, qua Hồng Kông, chỉ vì vụ in tiền Việt Nam bên Úc. Báo chí bên đó đã nêu tên ông Thúc và con trai ông, trong lúc cảnh sát liên bang đang điều tra vụ hối lộ của công ty thuộc Ngân Hàng Trung Ương Úc.

Vụ này ở Việt Nam được gọi là vụ in tiền polymer. Năm 2007, có những lời tố cáo Lê Đức Thúc đem in tiền bằng polymer vì con trai ông môi giới với nhà in Securency để nhận hoa hồng. Ngày 5 tháng 6, Phó Tổng Thanh Tra Lê Tiến Hào đã nêu danh Lê Đức Minh, con trai Thống Đốc Lê Đức Thúc, làm việc cho công ty Banktech mà “công ty này tham gia quá trình thực hiện bộ tiền mới và cung cấp vật tư, thiết bị cho việc in tiền.” Nhưng đoàn thanh tra không “phát hiện hành vi tham nhũng nào cả.” Báo Tuổi Trẻ viết rằng Thủ Tướng Nguyễn Tấn Dũng “đã yêu cầu thống đốc và các phó thống đốc đề cao tinh thần tự giác phê bình, tổ chức kiểm điểm... có hình thức xử lý nghiêm minh với các trường hợp sai phạm. Đồng thời đề ra các biện pháp cụ thể để sửa chữa, khắc phục kịp thời, báo cáo kết quả lên” vân vân. Khi một ông thủ tướng cộng sản ra lệnh các quan “đề cao tự giác phê bình, tổ chức kiểm điểm, xử lý nghiêm minh, vân vân” là coi như chìm xuống rồi. Nhưng ở Úc, một nước tự do dân chủ cai trị bằng pháp luật thì không cho chìm xuống dễ dàng như vậy.

Tại Úc cũng như ở Mỹ, có đạo luật cấm các doanh nghiệp không được hối lộ quan chức nước khác để được lợi thế trong việc cạnh tranh. Đây cũng là một hệ quả của quy tắc tự do cạnh tranh mà WTO muốn các quốc gia phải bảo vệ. Cảnh Sát Liên Bang Úc đã điều tra coi công ty Securency có hối lộ ai ở Việt Nam không. Và bây giờ thì, như nhật báo Người Việt đã loan tin, báo chí bên đó hợ loan tin có hối lộ thật!

Nếu cảnh sát Úc đưa vụ này ra tòa thì thế nào tòa án cũng mời ông Lê Đức Thúc hoặc cả con trai ông qua Úc làm nhân chứng. Đây sẽ là vụ vi phạm luật cấm hối lộ quan chức ngoại quốc đầu tiên được đem ra xử ở nước Úc. Vinh dự “tiến lên hàng đầu” này là thành tích riêng của cha con ông Lê Đức Thúc mà cũng là một vinh dự chung cho cả nước Việt Nam Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa. Có thể so sánh nó “ngang tầm thời đại” với vụ Viện Công tố Địa Phương Tokyo, vào năm 2008, đã mời ông Huỳnh Ngọc Sĩ qua Nhật Bản làm chứng về vụ hối lộ của công ty Tư Vấn Quốc Tế Thái Bình Dương (PCI); khi công ty PCI được trúng thầu tư vấn trong Dự án đại lộ Đông Tây Sài Gòn. Ông Sĩ đã từ chối vinh dự đó. Tháng 12 năm 2008, chính phủ Nhật tuyên bố đình chỉ các dự án viện trợ ODA cho Việt Nam, một mối nhục có tầm cỡ quốc gia! Mất viện trợ thì Đảng sẽ mất chỗ làm tiền, cho nên sang năm 2010 ông Sĩ được đưa ra tòa án ở Việt Nam, lãnh bản án chung thân. Phải coi ông Sĩ đã bị hy sinh, như nhiệm vụ của một đảng viên trung kiên trong công cuộc xây dựng và bảo vệ đảng! Ông Nguyễn Phú Trọng từng đậu tiến sĩ triết học ở Liên Xô, chuyên ngành về Triết Lý Xây dựng Đảng; trong trong nhiệm kỳ của ông thế nào ông cũng chiếu cố tới công lao bảo vệ Đảng của Huỳnh Ngọc Sĩ!

Nhưng số tiền ông Sĩ chাম mút chỉ có vài triệu đô la Mỹ, còn số tiền được báo chí Úc nói ông Lê Đức Thúc được hưởng lên tới 15 triệu.

Theo các nhà báo lấy nguồn tin từ Cảnh Sát Liên Bang Úc thì người đứng tên nhận những món tiền này tên là Lương Ngọc Anh, và tiền được chuyển qua ngân hàng ở Thụy Sĩ và Hồng Kông. Làm thống đốc một Ngân Hàng Trung Ương thì ông Lê Đức Thúy phải biết rằng những món tiền được chuyển qua ngân hàng, nhất là chuyển từ nước này sang nước khác, thế nào cũng có dấu vết trong máy vi tính.

Ngoài tội ăn hối lộ thiếu trình độ chuyên nghiệp để bị lộ, có lẽ đảng Cộng Sản Việt Nam còn phải xử lý nội bộ ông Lê Đức Thúy về tội sơ suất trong nghiệp vụ đến nỗi “tiết lộ bí mật của Đảng.” Vì ông đã để lại những dấu vết trên các trương mục ngân hàng! Nếu có ai rút tiền từ các trương mục đó đưa cho người khác, thế nào cũng còn dấu vết. Nếu điều tra tận cùng, thế nào người ta cũng biết món tiền 15 triệu Mỹ kim đó được chuyển tiếp sang những trương mục nào khác; tức là tiền bạc được dâng lên những cấp trên nào của ông Thúy, mỗi người bao nhiêu, cấp bậc nào được hưởng bao nhiêu! Tất cả các chứng cứ đó, sau này, khi nước Việt Nam có một chế độ dân chủ tự do, người ta có thể sẽ tìm ra. Danh tính của những người ăn hối lộ đó sẽ còn được lưu trữ trong máy điện toán các ngân hàng, để lưu danh cho con cháu xem. Đúng như câu ca: Trăm năm bia đá còn mòn - Ngàn năm bia điện vẫn còn tro tro! Xem trong vụ Huỳnh Ngọc Sỹ thì ta thấy trình độ nghiệp vụ của các đảng viên đã được nâng cao rất nhiều: Công ty PCI không ký ngân phiếu cho ông Sỹ. Đại diện công ty phải đem phong bì đựng tiền, hàng trăm ngàn Mỹ kim tiền mặt, đem đến tận bàn giấy để nộp cho ông Sỹ. Cứ như thế, sau này họ không có bằng cứ nào trên máy điện toán cả! Có như vậy Huỳnh Ngọc Sỹ mới thật là một đảng viên chân chính!

Trong những ngày tháng tới, Cảnh Sát Liên Bang Úc có thể sẽ tiếp tục điều tra các nhà quản trị công ty Securrency. Họ có thể sẽ mời các quan chức cộng sản Việt Nam sang làm chứng. Báo chí Úc sẽ tiếp tục loan tin từng bước kết quả cuộc điều tra. Dư luận bên Úc sẽ theo dõi chuyện này trong cả năm chưa chắc đã hết. Tuy nhiên, đảng Cộng Sản Việt Nam phải rút ra một bài học kinh nghiệm, không nên tái diễn một trò đã thử dùng trong vụ Huỳnh Ngọc Sỹ. Đó là trò “dậy khôn” một chính phủ nước khác về cách “quản lý báo chí.”

Sau khi Nhật Bản mời ông Sỹ sang Nhật làm chứng, tháng 8 năm 2008, Thứ trưởng Bộ Ngoại Giao Việt Nam tên là Hồ Xuân Sơn tuyên bố trắng trợn rằng: “Việt Nam đã đề nghị phía Nhật Bản trong khi vụ việc đang được điều tra, chưa có kết luận cuối cùng thì các cơ quan truyền thông đại chúng của hai nước đều không nên đưa tin, đăng bài về việc này.” Ông Hồ Xuân Sơn không biết rằng ở một nước tự do như Nhật Bản, họ không có một chức quan cho ông Tô Huy Rứa hay Đinh Thế Huynh, để được phép ra lệnh cho các báo phải nói gì! Ở Việt Nam, sau khi báo Tuổi Trẻ loan tin một đại biểu Quốc Hội yêu cầu “lập ủy ban điều tra vụ Vinashin,” chỉ cần ban Tuyên Huấn kêu các cán bộ làm báo đến “làm việc” một buổi, ngày hôm sau các báo loan tin ngược chiều lại, xóa hết những điều đăng hôm trước! Không nên có thêm một Hồ Xuân Sơn lên lớp dậy dân Úc Châu phải học tập đường lối chuyên chính vô học, bóp nghẹt báo chí! Cán bộ ăn cắp của công, trắng tráo đòi tiền hối lộ, để cả nước Nhật người ta biết, báo chí người ta yêu cầu đừng phí tiền đi viện trợ cho một đám tham quan ăn; đó đã là một mối nhục lớn. Lại còn mách nước chính phủ Nhật Bản áp dụng chính sách ngu dân bịt miệng báo chí, để cả nước người ta biết nhà báo nước mình không có tự do; lại càng nhục hơn nữa! Hai nỗi nhục này đến bao giờ mới rửa sạch?

Nhưng không biết đảng Cộng Sản Việt Nam có chịu rút lấy bài học kinh nghiệm trên đây mà thay đổi hay không. Người ta chỉ có thể tiếp nhận được bài học này mà thay đổi nếu họ cũng cảm thấy có một mối nhục thắm thía, lo lắng cho con cháu sau này sẽ bị nhục lây. Nếu người ta đã hít thở trong không khí “văn hóa mặt dày” lâu năm thì có khi họ không còn biết thế nào là hổ thẹn nữa! Một người bạn mới gửi cho chúng tôi 10 chuyện lạ ở Việt Nam năm 2010. Xin kể lại hai chuyện đầu:

1. Một số quan chức ở tỉnh Bình Thuận giả danh “lâm tặc,” những kẻ đốn cây lậu, để được cấp đất rừng, gọi là đất “hoàn lương.” Ông Phan Dũng, giám đốc Sở Kế Hoạch Đầu Tư tỉnh, cùng vợ là hai trong số các “lâm tặc” được cấp đất “hoàn lương” nhiều nhất.

2. Mừng đại lễ 1,000 năm Thăng Long, chính quyền quận Hà Đông (thuộc Hà Nội) đã chặt toàn bộ cây xanh lâu năm ở hai bên quốc lộ 6 đoạn qua Hà Đông để trồng mới 1,000 cây sao đen con với kinh phí 6 tỉ đồng. Ở đâu moi ra tiền là có mặt các chiến sĩ cộng sản!

Không có gì bảo đảm là các lãnh tụ cộng sản còn giữ được khả năng biết hổ thẹn (Tu Ó chi tâm), mà Mạnh Tử coi là đầu mối của đạo Nghĩa!